

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Muscae encomium

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

gas, ac rem apertius cognoscere optasse restatur. *b* Duorum obolorum gratiâ.] Remigis mercedem ad duos obolos statuisse videtur Lucianus, id est, drachmæ tertiam, Xenophon vero libro 1. ἐδωκένον, τετράδραχρον, posuit. *e* Nempe cycnos computes.] De viuis tantum Cycni Ligurum regis conversione loquitur Virgil. 10. Aeneid. qui dum defleat obitum amici sui Phaëthontis, in avem albam sui nominis est conversus. Idem fabulatur Ovidius lib. 2. Metamorph. qui alterius Cycni meminit lib. 12. *d* Ne in somnio quidem.] Luciano proverbialiter dicitur, pro nulla ratione, nullo tempore. Idem usurpavit in Gallo, cum ait: Regibus ne per somnium quidem aliqua re incunda fruilicere. *e* Quare & ego.] Adoptatio expectationis & opinionis de se contemptæ. *f* Neque tamen fieri.] Commendatio suæ orationis, à collatione aliorum, & cause qualitate. *g* Ne idem tibi imprudenti.] Aliud simile, quæ sua extenuat.

ΜΥΙΑΣ ΕΝ-
κόμην.

ΜΥΣΣΑΕ ΕΝ-
κομην.

ARGUMENTVM.

DEclamatio est ex eorum genere, quæ exercendi ingenij causa tractari solent, adoxa pleraque, & ipso argumento dicentem parum iuvantia: qualia statim ab initio inde sophistas tractasse, etiam ex Isocrate apparet, qui in exordio de laudibus Helenæ, inutilem ac in tempestatiuam in rebus frivolis, & è communi usu alienis, diligentiam illorum ob id reprehendit. Quanquam videtur Lucianus discipulorum magis quàm sui ostentandi causa, huiusmodi argumenta tractasse: nempe ut horum exemplo etiã ad seria copiosiores, & ad inveniendum promptiores illos redderet. Et ex superioribus præfationibus satis apparet, illis tum temporibus cum hæc scriberet, rhetoricã publicè professum esse, siue hoc in Gallia, ut quidem ex Hercule aliquo modo cõiecturam facere licet, siue etiam alio aliquo loco. Porro autem tanta diligentia omnia persecutus est, quæcunque de

Ff 3 musica

κερὰ, ὄσον ἢ Ἐπιλυκὸς ἰδῶν.
 ὅ ἢ ἰδυκὴν κελτοτέρα ἢ μα
 κακότερα. καὶ μὴδὲ διελύθισαι
 κατὰ τὸς παύνας, ἢ τις ἀτι
 ρες βλεῖται ἐς αὐτῶν, ὅσατα μ
 ἰκπλάσασα πρὸς ἢ ἡλιος, ἐκ
 κερύσσουσα, ἢ δὲ ἡλίοιο ἔτι κ
 τὰς νηκείδασ, ἀπὸ οἱα σω
 χῆ τῶν ἡλιώων, ἔτι κατὰ τὰς
 ἀκείδασ κατὰ πηδύματ' ὅ, ἔ
 ἴσος οἱ σφῆκεν κατὰ βοίσημα
 τ' ἄκ' ἀναμπύς, πρὸς ὅ, τι
 ἄν μίρ' ὄρμύαυ τῷ ἀίρ' ὅ
 ἢ μὴδὲ κῆκῆνο πρὸς σισμ αὐ
 τῆ, τὸ μὴ κατ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ
 μίρ' ὅδῳ ἀίρει, ἢ ἀπλυῶς,
 οἷα λινοῦ παρ ἢ ἰμπιδωρ, δὲ δὲ
 τὸ βαρῦδρομον ἢ μελιπῶρ, ἢ
 ἢ σφηνῶν τὸ φοβερόν ἢ ἀπα
 λητιδῶν ἐνδανυμύνης, ἀλλὰ
 ἴσῳ τὸν δὲ λιγυροτέρα, ὄσον
 σάλπιγγ' ἢ λιμβάδων αὐ
 λοὶ μελιχρότεροι, τὸ δὲ ἀπο
 σῶμα, ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ κελτοα
 τα ἀρχῆι σωκῆσαι, καὶ ἔ
 σισμ ἀπτεία γα, ὅ, ἢ ἀναπ
 φηκῆα, ὅσῳ ἢ τῶν ἀκείδων.
 ἀφθαλμοὶ δὲ προπαγῆς πο
 λὺ τῷ κίρατ' ἔχοντο.
 σῆρρον

cufiarum. Oculi verò prominent, qui cornu plurimū habent.

nas, quantò Græca veste te
 nuior & mollior est Indica.
 Si quis muscā diligenter in
 spiciat, quando in sole alas
 expandit & concutit, varijs
 eam pictam coloribus ἢ ut
 pavones videbit. Est illi vos
 laeus non continuo penna
 rum remigio, & ut vesper
 tilionibus: neque salu, ut
 locustis: ἢ neq̄ cum stridos
 re, ut ἢ vespis & crabroni
 bus: verū flexilis, ad quā
 cunque aëris partem se mo
 ueat. Adde quòd non volat
 quietè & cum silentio, sed
 cum cantu & melodia: non
 item immitte & seuè, quem
 admodum culices & muscel
 lae: neq̄ cum graui fremitu
 apum aut vesparū, horribi
 lem ostentans sonum, & mi
 nacem: sed tantò volat his
 suauis musca, quantò sunt
 iurba & cymbalis tibie dul
 ciores ἢ In reliquo verò cor
 pore caput quidem tenuis
 simum collo continetur, &
 est versatile, non compactè
 & affixum humeris, ut est lo
 cuffiarum. Oculi verò prominent, qui cornu plurimū habent.

ἑρπον ἀπαγίς, ἢ ἐκπιφύκα-
 σιν αὐτῆ οἱ πόδες ἢ ἰατὰ τὸς
 σφίκας πάνυ ἰσχυροί. ἢ
 γαστήρ ἢ χηρόλαι ἢ αὐτῆ, καὶ
 θώρακι ἵονε, σῶνας πλατείας,
 καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμυβύται
 μὲν τοῖ ἰατὰ τὸ ὀρθρον γίγνεται,
 ὡς σφιγξ ἢ μινιπία, ἀμὰ τὸ σὺ
 ματῖ, ἢ τῆ προβοσκίδι, ἢ ἰα-
 τὰ τὰ αὐτὰ τῆ ἰατῶσαι, καὶ
 αὐτῆ ἔχουσα προνομοφτε, καὶ
 ἐπιλαμδάντῶ καὶ προσφῶσα
 ἰατῆρα, ἰοτυπιδό ἰατῆ τὸ
 ἀκρον ἰοικῶα. ἢ ἢ αὐτῶ ὀδὸς
 προκνῖτα, ὡς κεντῶσα, σιν δ τὸ
 αἶματ ὅσιν αὐτῆ καὶ τὸ αἶμα,
 ἢ μὲτὰ μὲγάλως ὀδῶν τῶν
 κεντρυμῶν. ἔξῆπτος δ ὄσα
 τῆς μὲν τῶσθεσι βαδίζε μὲ-
 νοις, τῆς δ προδίοις δυοὶ καὶ
 ὄσα χηροί γῆται. ἰδοις ἀρ ἔρ
 αὐτῶ ἰατῆ τελέρων βδύ-
 κῆα, ἔχουσα τῆ ἰατῶν χη-
 ροῖν μετῶρον ὀδῶν, ἀν
 θραπίνος πάνυ, ἢ ἰατῶ ἡμῶς.
 γίγνεται δ ἔκ ἐνθὸς τῶ αὐτῆ,
 ἀμὰ σκῶλῆξ τὸ πῶτον, ἢ τοι
 ἔξ ἀνθρώπων. ἢ ἀκῶν ἰατῶν
 ἀθανάτων, ἔξ ἰατῶν ὀλίγων

bus mortuis, vel ex alijs animalibus: deinde sensim & pes-

des

*Pectus est bene compactum,
 Sunt ei innati pedes, nō ut ve-
 spis adstricti valdē & cōplea-
 xi. Alius autē minuta est &
 ipsa, & thoraci etiā similis,
 zonas latas & squamas ha-
 bens. MVL scitur iamē non
 aculeo ut apis & vespa, sed
 ore & proboscide, quam et
 ipsa eodē modo habet ut ele-
 phanti: prapasciturq; & as-
 sumit, & inherens continet
 concauo vase in summitate
 proboscidis: ex ipsa verò
 dēt forās prominet, quo pun-
 gens bibit & lac. Sed dulcis
 & suavis est ipsi, vel p̄ san-
 guis, non magno cum dolo-
 re haustus, eorum quas pu-
 fugit. Sexipes verò est: quas
 tuor solis incedit, duobus
 autem anterioribus etiam
 ut manibus utitur. Videres
 igitur ipsam gradientē qua-
 tuor, atque edulium ali-
 quod tenentem sublimē ma-
 nibus, more valdē humano,
 atque ut nos. ¶ Nascitur au-
 tem non statim talis, sed ver-
 mis ab initio, vel ex homini-
 bus mortuis, vel ex alijs animalibus: deinde sensim & pes-*

φόδας τε κίφιδ, κὴ φύδ
 τὰ π-ρά, κὴ ἱξ ἱερτοῦ
 ὄρνον γίννται. κὴ κρο-
 φορῆ δ, κὴ ἀπτιλδ σκώ-
 ληκα κικρόν, πλὴ μῆαν ὕ-
 κρον, αὐτρωφ δ ἀν-
 θράποις ἰπάρχουσα, κὴ ὀ-
 μοδία] ὅ κὴ ὀμοπάπτε
 [ὅ, ἀπάντων γάννται,
 πλὴ ἰλαίου. θάνα] ὅ
 γὰρ αὐτῆ, τοῦτο πῆρ.
 κὴ μῆν τοι ἀκύμορ ὀδ-
 σα (πᾶν γὰρ ἰς σκῆδ
 ὀ βι ὅ αὐτῆς συμμικρῆ-
 ται) ὅ φῶτι χαίρδ, μά-
 λιπα, κὰρ τοῦτο πολιτόν
 ται. νυκτὸς δ, ἀρλώλω
 ἀδ, κὴ οὔτε πῆνται,
 οὔτε ἔδδ, ἀμ' ἰπῆληχε,
 κὴ ἀπρ. μῆ. σώσαιν δ
 οὐ μικρὰν αὐτῆς ἀσῆν ἴ-
 χω, ὀπόταν τῶν ἰπῆου-
 λων, κὴ πολεμιον αὐτῆ,
 τῶν ἀρῶλω δσδιδράσση.
 ποχῶντὰ τε γὰρ ἰπυρῆ,
 κὴ ἀντίον αὐτῶ ὀρῆ, ἰκα-
 κνίρουσα πλὴ ὀρμῶ, ὡς
 μὴ ἀπίουλο σαλνωθῆσα,
 κὴ πικρῶσούσα τῶς τοῦ θυ-
 είου πικρῶσας. πλὴ πῆρ ἔδ
 ἀνθρίαν, κὴ πλὴ ἀκκῶ αὐτῆς οὐχ ἡμᾶς γὰρ λῆγαρ. ἀμ.

des effert, & producit a-
 las, fitq̄s ex reptili vos
 lucris, & concipit para-
 uum vermem, qui musca
 fit postea: coniuua autem
 & contubernalis & com-
 mensalis hominum, degu-
 stat omnia, præter oleum.
 mortem enim ei affert epoz-
 tum oleum: & tamen bre-
 uis est vitæ. valde enim
 angusta data est illi via.
 Luce primum gau-
 det, & in hac euiliter
 versatur: nocte verò qui-
 escit, & silentium agit,
 & neque volat, neque can-
 tat, sed contrahit se, &
 non mouetur. Noa par-
 uam esse eius intelligens
 tiam quæo dicere, cum in-
 sidiatorem & hostem
 suum araneum effugiat. in-
 sidiantem enim & obseruat,
 & contrâ intuetur, decli-
 nans illius impetum, ne ca-
 piatur irretita, & in bestio-
 læ incidens casses. Fortitu-
 dinem enim & robur ipsius
 non oportet dicere, sed

ὁ μεγαλοφρόνεται ὁ τῶν
 ποιητῶν Ὀμηροῦ, τὸν γὰρ
 ἔειπεν τῶν ἡρώων ἰπαινέ-
 σαι ἡτῶν, οὐ λέοντι ἢ παρ-
 δῶν ἢ ὕι πλὴν ἀλλῶ ἀν-
 τοῦ ἀλάτῃ, ἀλλὰ τῷ θάρσῃ
 τῆς μῆσας, καὶ τῷ ἀπίστῳ
 καὶ ἡπαρῆ τῆς ἰπικαρῆσι-
 ωσ. οὐδὲ γὰρ θράσῳ, ἀλλὰ
 τῷ θάρσῳ φησὶν αὐτῇ περὶ
 σῆναι. καὶ γὰρ ἀργομένη,
 φησὶν, ὅπως οὐκ ἀπιστῶναι,
 ἀλλὰ ἰσχυρῶ τῷ δόγματι.
 οὕτω δὲ πάντων ἰπαινῆ, καὶ
 ἀσπάζεται πλὴν μῆσας, ὡς
 οὐκ ἄπαξ, οὐδὲ ἰσὺ ὀλίγοις
 μίμνεται αὐτῆς, ἀλλὰ πολ-
 λάκις οὕτω κοσμεῖ τὰ ἐπι-
 μνημονοποιήσιν. ἄρτι μὲν
 γὰρ πλὴν ἀλλῶν πῆσιν
 αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται
 ἄρτι δὲ πλὴν Ἀθῶν,
 ὅπου τοῦ Μενέλαου τὸ βί-
 οῦ ἀποκρούεται, ὡς μὴ ἐ-
 σὶ τὰ κλειστάτα ἰμπῶσι,
 εἰς ἄσιν μνημονοποιήσιν κο-
 μωμένου αὐτῇ τοῦ Βρέφους
 πλὴν μῆσας αὐτῆς ἰπαινῆ
 τῷ παραδείγματι. καὶ
 μὴ καὶ ἐπιθέτω κατῆσθαι

u Homerus poetarum ma-
 ximus cum quaereret quos
 nam modo laudaret Hiero
 optimum, non leoni, pardō-
 ve aut apro comparat robur
 illius, sed audacie musca,
 & intrepiditati, & conatus
 magnitudini. neque enim au-
 daciā, sed fiduciam esse il-
 li refert: Quaquam est
 (inquit) repulsa, non desi-
 stit tamen, sed est appetens
 morsus. Sic autem laudat
 magnopere muscam, & am-
 plectitur, ut non semel, neque
 paucis in locis de ea memi-
 nerit, sed saepe exornat sic
 carmina commemorata mus-
 sca. nunc enim gregarium
 eius volatum ad lac expo-
 nit: nunc autem Mene-
 uam curanti mari dormi-
 entem infantem comparans,
 quando à Menelao telum
 repellit, ne ad lethalia lo-
 co incidat, muscam rursus
 ducit in exemplum. At
 qui pulcherrimo eas x adie-
 clio ornauit, cantatrices
 αὐτὰς ἐδόσησιν, ἀλλὰ
 προσάψαμ,

προσαπάρ, καὶ τὸ ἀγέ-
 λιν αὐτῶν, ἔθνη καλῶν.
 οὗτο δὲ ἰσχυρὰ θύει, ἀδ'
 ὁπόταν τι δάκνη, τινά=
 σκεῖ, οὐκ ἀνθρώπου δερ=
 μα μόνον, ἀπὸ καὶ βόου
 καὶ ἵππου. καὶ ἐλπίσασα
 κυπῆ, ἐς τὰς ῥυτίδας αὐ=
 τοῦ παρασθουμένη, καὶ τῆ
 αὐτῆς προνομίᾳ, κατὰ λό=
 γον τοῦ μεγέθους ἀμύσσου=
 σα. μίξιας δὲ καὶ Αφρο=
 δισίωρ, καὶ γάμων πολ=
 λή τις αὐτῆς ἢ ἐπιθυμία.
 καὶ ὁ ἄρβιν οὐ κατὰ τοὺς
 ἀκρυρόνας ἐπιθᾶς, ἀλλ' οὐκ
 ἀπεσπύθησιν. ἀπ' ἰσο=
 χήται τῆ θαλάσσης ἐπὶ ποτῶν,
 καὶ ἀνὰ φέρει τὸν νυμφίον,
 καὶ συμπέτοισι τὸν ἵναίς
 εἰον ἐκείνῳ μίξιν τῆ σίμ=
 σι μὴ διαφθέρουσα. ἀ=
 πομυθῆσα δὲ τὸν κεφα=
 λὸν μύα, ἐπὶ πολλῶν ἢ ὅ
 ἀπὸ σώματι, καὶ ἔμπνοος
 ἔστι. ὁ δὲ μέγιστον ἐστὶν τῆ
 φύσεως αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦ
 ἔστι βούλομαι ἀπῆρ. καὶ
 μοι δοκᾷ ὁ Πλάτων μίνον
 αὐτὰ παρῆρ, ἐν ὅσῳ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας, αὐτῆς λόγος
 γρ. αἰ

confertas appellans, & cum
 gregem earum genem vo=
 cat. Sic autem foris est,
 quod mordens aliquid vul=
 nerat, non hominis solum
 pellem, sed & bouis, & equi.
 elephantem quoque maxio=
 re afficit, in illius ingressa
 rugas, & pro magnitudine
 proboscidis lacerans. Coi=
 tus verò & venererorum &
 nuptiarum est ipsis multa li=
 bertas, nec, ut galli, cum
 inscenderit mas, statim re=
 filit, sed vehitur à fami=
 na diu, ferique illa spon=
 sum: conuolantque nec aë=
 rium illum coitum volatu
 destrunt. Y Obiuncta
 verò capite musca, pluri=
 mum diuit parte reliqua cor=
 poris, respiratque. Quod
 autem est maximum in na=
 tura ipsarum, non est silen=
 tio prætereudum, quod Plas=
 to in sermone De anima, de=
 que animorum immortalita=
 te solum præteruisse mihi vis
 detur.

ζω. ἀποθανούσα γὰρ μῆα,
 τίττας ἐπιχρῶσας, ἀνίστα-
 ται, καὶ παλιγγενεσία τις
 αὐτῇ, καὶ βίῃ ἄμῃ ἐξ
 ὑπαρχῆς γίνεσθαι ὡς ἀπε-
 βῶς ἀπὸ τοῦ θάνατου, ὅτι
 καὶ ἀθάνατος ὅστις ἢ
 ψυχὴ, ἢ γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ
 σα. ἐκτρέφεται πάσι, καὶ
 γυναιξὶ, καὶ ἰπανίσθαι τὸ
 σῶμα, καὶ πῖναι τὸ
 μῆα ποτῆ. καὶ ἰπαιὺς
 θεὸς τῶν περὶ Ἑρμοτίμου
 τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅ-
 τι πομπῆς ἀφ᾽ ἑαυτῶν
 ἢ ψυχῆ, ἀπεδήμι καὶ ἑαυ-
 τῶν. ἅτα ἰπαινοῦσα, ἐκ
 πλήρου αὐτῆς τὸ σῶμα, καὶ
 ἀνίστα τὸν Ἑρμοτίμου. ἀρ-
 γὸς δὲ αὐτῆ καὶ ἀντιῶ οὐ-
 σα, τὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων πονού-
 μενα καρπούται, καὶ πλῆ-
 ρυς αὐτῆ πανταχοῦ πρόπι-
 ζα. καὶ τὸ αἶμα αὐτῆ ἀ-
 μέλονται, καὶ ἢ μέλιτος
 οὐκ ἴκιστα μῆλα καὶ ἀνθρώ-
 ποις ἐργάζεται. καὶ οἱ ὀ-
 φθοροὶ ταῦτα τὰ ὄψα ἰδύ-
 νουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν
 προζύγισαι καὶ ταῖς πρῆ-
 ζας ἰμπειπατοῦσα, σιωπεῖ-
 ται

detur. mortua enim mus-
 sca, superinfuso cinere re-
 viviscit, & noua ei gene-
 ratio quædam, atque ab
 integro alia fit vita: ut ves-
 sè persuasum sit omnibus,
 quòd illarum quoque im-
 mortalis est animus. siqui-
 dem & digressa reuer-
 titur iterum, & agnosci &
 suscitatur corpus, muscam-
 que volare facit: & verita-
 ficat A de Hermotimo
 Glaxonomio fabulam, quod
 sæpè cum reliquisset eum
 anima, per se ipsam ibat
 peregri, deinde reuersa im-
 plebat iterum corpus, &
 suscitabat Hermotimum.
 Et quanquam B ociosa
 & remisca est musca, ve-
 scitur tamen quæ laboran-
 tur ab alijs, & plena vi-
 bique est ei mensa. nam
 ipsi & capræ mulgentur,
 & apes non minus muscis
 laborat quàm hominibus:
 atq; huic coci obsonia con-
 diunt, & degustat ante-
 quam ipsi reges: C de-
 ambulansque per mensas,

ἦν αὐτοῖς, καὶ σωματολόγη
 πάντων. νοσίων δὲ ἢ καλ-
 νάρου ἔνι τόπω κατεήσασ-
 το, ἀπὸ πλάνητος πλὴν ὡσὶ-
 σιν κατὰ τοὺς Σινθας ἔπα-
 νημίον, ὅπου ἀρτύχῃ ἐπὶ
 τῆς νυκτὸς καταληφθεῖσα, ἔ-
 κῃ καὶ ἕσταρ καὶ ἐνυλὸ ποιεῖ-
 ται. ἐπὶ οὐδὲ μίρ τοι, ἴσ-
 ἤφω, οὐδὲ ἐργάζεται, οὔτε
 ἄξιοι λαυθάνειν τι πράσσου-
 σα, οὐδὲ ἡγῆσά τι ἀσχεδόν
 ποιῆν, ὃ ἐν φωτὶ φάμενον
 ἀσχετῆ αὐτῷ. φησὶ δὲ ὁ
 μῦθος, καὶ ἀνθρώπων τινα
 μῆεν τὸ ἀρχαῖον γρηῖσαι,
 πάντων καλῶν, λάρου μίρ τοι
 γῆ, καὶ σωματῶν καὶ ὠδινῶν,
 καὶ ἀντραδινῶν γῆ τῆ σε-
 λῆ κατὰ τὸ ἀπὸ ἀμφοτέ-
 ρας τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἶ-
 ἰπαδὴ κοιμώμενον τὸ μισ-
 κιον σωχῆος ἐπύραρον ἔρε-
 χλοῦσα, καὶ ἄδουσα, καὶ
 κομάσουσα ἐπ' αὐτόν, τὸν
 μίρ ἀγανακτῆσα· πλὴν δὲ
 ἐνυλῶν ὀργισθεῖσα, ἄς τοῦ-
 ὅ πλὴν μῦθον μεταβαλεῖν. καὶ
 εἶ τὸ τοῦτο πᾶσι νῦν ὄϊς κοι-
 μώμενοις αὐτῷ τοῦ ἄνου
 φθονεῖν, μνησθῆναι ἐτι τῶ

Ἐνδυ-

vna cum ipsis conuiatur,
 & simul vescitur omnibus.
 Tugurium autem seu nidum
 non in vno loco constituit,
 sed errabundum volatum
 tollens, more Scytharum,
 vbi à nocte deprehensa fue-
 rit, ibi & domum facit, &
 lectum. In tenebris verò,
 vt dixi, nihil operatur: ne-
 que dignum putat aliquid
 latens efficere, neque quid
 turpis facere existimat, quod
 in luce factum sit ipsi dede-
 cori. D Ait verò fabula,
 perpulchram olim mulierem
 fuisse Muscæ, loquacem
 tamen & garrulam & can-
 taticem, & in amore con-
 tendisse cum Luna ambas
 eodem tempore E Endy-
 mionis: deinde cum dor-
 mientem adolescentulum as-
 sidue excitaret, friuola lo-
 quens & cantans, & cir-
 ca ipsum lasciuens, agrè il-
 lum tulisse: Lunam verò
 iratam, in hoc animal trans-
 mutasse Muscæ: & nunc
 propterea omnibus inuidere
 somnum, qui dormiunt,
 Endy-

Ενδυμίον^Θ, καὶ μάλισα
 τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς. καὶ
 τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ
 αἵματ^Θ ἐπιθυμία, οὐκ ἀ-
 γέλοισι^Θ, ἀλλ' ἔρατός ἐστι
 συμμείον, καὶ φιανθρωπίας.
 ὡς γὰρ δινατὸν ἀρλεῖνα,
 καὶ τοῦ κάμουσι ἀπαυθί-
 ται. ἰχθυὸς δὲ κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμο-
 νυμ^Θ αὐτῆ, ποιητρία, πᾶ-
 νυ καλὴ καὶ σοφὴ, καὶ ἀπὸ
 ἰγῶρα τῶν Ἀθηναίων πιφα-
 νῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κομικός
 ποιητὴς ἔφη, ἡ μῦσα ἰδανῶν
 αὐτὸν ἄξει τῆς καρδίας. οὐ-
 τως οὐδὲ ἡ κομικὴ χάρις ἀ-
 πιξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς
 σκηνῆς τὸ τῆς μῦσας ὄνομα,
 οὐδ' οἱ γονεῖς ἠδουῶτο τὰς
 θυγατέρας οὕτω καλεῖν. ἡ
 μὲν οὖν τραγῳδία, καὶ σὺν
 μὲν ἀφ' ἰπαιῶν μὲνιμται τῆς
 μῦσας, ὡς ἐν τούτοις.

Δεινὸν γὰρ τὸ μὲν μῦσαν
 ἐκκίωθ' ὀνειδῆ

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώ-
 μαθ', ὡς πλυθῆν φόνος.

Ἀνδρας δ' ὀπίστας πολέ-
 μισοι ταρβῆν δόρυ.

Ποιὰ

Endymionis memorem, &
 adolescentulis præcipuè &
 teneris. Moyses autem ipse
 & cruoris aviditas, non ru-
 sticitatis, sed amoris est &
 humanitatis signum. nam
 eo quo potest modo fruitur,
 & ex pulchritudine decerpit
 aliquid. Fuit etiam apud
 antiquos F mulier quædam
 cognomento Musca, poetria
 perquam formosa & doctia:
 & alia permissignis Athenien-
 sum meretrix, de qua ait
 poeta comicus: Ad cor us-
 que eum Musca mordebat.
 Sic autem neq; comica gra-
 tia dedignata est, neque mus-
 scæ nomen exclusit à scena,
 neque pudebat parentes hoc
 nomine filias appellare. Tra-
 gœdia verò magna etiam
 cum laude de musca memi-
 nit, sicut in his:

Graue quidem & mole-
 stum est fortis robore

Saltare muscam in viros
 rum corpora, ut cæde im-
 pleatur:

Viros autem armatos ho-
 stilem hastam timere.

Muka

Ποιὰ δὲ ἄλλο ἐπῆρ κή πε-
 ρι μῆας τῆς Πυθαγορείας, ἢ
 μὴ γινώσκω. Ἐπεὶ ἅπαντες ἡ
 παρ' αὐτῶν ἰστέλα. γίνονται
 δὲ καὶ μίγνυσι τινὲς μύια, ἃς
 κρατῖστί τινος οἱ ποιοῦσι καλῶ-
 σιμοὶ δὲ κύνες, τραχύταται
 τὸν βόμβον, καὶ πῶς ὡς οἱ
 ἐκύνταται. ἢ γὰρ μακροβί-
 τατοὶ εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος
 ἔθου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν,
 ἐπιπληνῶν τοῖς ἄλλοις μά-
 ρισι. ἔφ' ὧν καὶ κύνες θαυμά-
 ζουσιν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ
 τὰ θηλαῶν καὶ τὰ ἀρρῆνων
 θρῶσι, βόωντον δὲ ἐν ὄμιλῃ,
 κατὰ τὸν Ἑρμού καὶ Ἄφρο-
 διτης παῖδα, τὸν μικρὸν πῶ
 εὔσει, καὶ διπλὸν τὸ κάκον.
 Ποιὰ δὲ ἔτι ἕχων ἐπῆρ, κα-
 ταπέσω τὸν λόγον, μὴ καὶ
 ἄλλο κατα πῶ παροιμίαν
 ἰδιόφρατα ἐν μῆας
 ποιῆρ.

Multa etiam de G Muscæ Py-
 thagoræ possem dicere, nisi
 nota omnibus esset historia.
 H Nascuntur & maxime
 quædam muscæ, quas mili-
 tares multi appellant: non-
 nulli verò canes, sonitu asper-
 rime, & volatu velocissimæ.
 Hæ & longissima vite sunt,
 & tota hyeme incubatæ per-
 durant, contractæ præsertim
 & connexæ testis & culmini-
 bus. In quibus & illud est ad-
 miratione dignissimū, quod
 virunque & seminarum &
 mariū faciunt, conscendunt-
 que vicissim, ut Mercurij &
 Veneris filius, qui mista na-
 tura fuji, & duplici forma.
 I Possem etiam adhuc multa
 dicere, sed finiam oratio-
 nem, ne videar secundum
 prouerbium ex muscæ
 elephantem fa-
 cere.

Exemplum proponit Lucianus hoc muscæ encomio illarum materiarum, quas Aulus Gellus libr. 17. cap. 12. *adde* à veteribus appellatas scribit, i. infames, turpes, inopinabiles & præter opinionem. Quintilianus humiles vocat, vt sunt Gorgiæ Leontini, Helenæ meretricis encomiū. Isocratis rhetorum principis Busyridis tyranni laudes, Phauorini Therfitæ, de quo Hom. lib. II. β & febris quartanæ. Glauco apud Platonem lib. de Repub. iniustitiam laudat, Picus Mirandula barbariam, Synesius Caluitium, Erasmius noster *regiæ*. Exhibet muscarum varias species, & inter alias militares, & canes, cum hoc muscæ nomine, hoc est, Græcè *μουσῶν* fuisse mulieres plures scribit. Muscæ mulier loquax & de amore endymionis cum Luna contendens. Musca poëtria, alia Atheniensis meretrix & musca Pythagoræ filia. De Hermotimo Clazomenis mirum.

a MINIMA volucrum.] *Commendatio corporis & externarum rerum.* b Cum muscellis.] *Musculis. Boëthius: Quid imbecillius homine, quem morsus muscularum necat. Diminutiua.* c Culicibus.] *Culex generatim significat omnes vermiculos paruos, alatos.* d Illis est maior.] *A magnitudine.* e Pennata est.] *A volatu.* f Vt pauones.] *Hinc pauone picturatio. Expandit aduerso maximè sole pennas varijs coloribus fulgentes. Lucr. lib. 1.*

Cauda q; pauonis, larga cum luce repleta est,

Consimili mutat ratione obuersa coloris. *maximè verò expandit caudæ pennas laudatus pauo, vt Plin. libr. 10. cap. 20. ait.* g Vt vespertilionibus.] *Vespertilio sic est vtrumque, vt nec inter volucres, nec inter mures habeas locum. Alas habet, sed pennas non habet. volitat, sed sub vesperam. Dentes habet, quod animum nulla vespertilio nominis id accepit, quod vesperti cum cumuolites. Murium naturam & vocem habet,*

membra-

membraneas alas habet. Solus hic volucrum animal parit, & lacte nutrit, verba admonens, vt Plin. an lib. 10 c. 61. h Necque cum stridore.] Plinius negat cicadis vocem esse, seu stridorem cum tractu, cuiusq. sonum e miti non alis, quem admodum in musca, apes, culices: nam ij. strido simul cum volatu desunt: as cicada si presseris alas, vel vehementius etiam perstreperit. i Vespis & crabronibus.] Crabro insecti genus affine Vespis, magnitudine tamen disseunt, vrisque aculei, asperi & noxij, quorum ictus tumorem excitat. k Cum cantu & melodia.] Apis tamen penè muta est & cum stridore alarum volare dicitur a Plinio. l In reliquo verò corpore.] Ab omnibus corporis membris, m Vleiscitur.] $\epsilon\chi\ \nu\zeta\ \eta\ \mu\upsilon\sigma\iota\ \alpha\omega\lambda\lambda\iota\alpha$, & musca splenem habet, hoc est, inest & muca bilis. n Non aculeo vt apis.] Aculeus proprie apum est & vespium & simulum Cic 2. Tusc. apis aculeum ferre non possunt. Apes & vespa aculeum infigunt atque dimittunt, deinde statim fugiunt. o Ore & proboscide.] Proboscis musca & elephanti rostrum, ita dictum quòd ante depascat. p Sanguis.] Varr. 3. de Re rust. c. 16. Non vt musca liguriunt, quod nemo has videt, vt illas in carie, aut sanguine aut adipe. Apud Athenæum lib. 6. Quum Alexander dixisset, se morderi à muscis, sic vocabat parasitos: iamq; conaretur illas abigere: Cinesias vnus eius ordinis, qui foridè aderat, profecto alia musca stuculose magis vrgebunt se semel gustato tuo sanguine. q Nascitur autem.] Generatio musca Ex putredine sordibusq; a stivo tempore nascuntur vermiculi ex quibus postea musca vulgaris. r Commensalis hominum.] Aduolat enim hoc insecti genus ad cibum alieni, & agrè potest abigi, tanta est musca improbitas & impudentia, de qua Homer. Il. e. $\nu\zeta\ \omicron\iota\ \mu\upsilon\sigma\iota\ \pi\alpha\gamma\epsilon\sigma\theta\iota$. Duo autem duntaxat animalia domestica sunt, quæ nunquam humano consuetu mansuescunt, neque tactum admittunt, neque consuetudinem, neque vilius rei aut discipline communionem, musca & hirundo. Musca quidem semper paruiat, ne quid mali pariat, & ob hanc causam indocilis ac semifera. Plinius libro vigesimo nono capite sexto de Muscis loquens: Nullum, inquit, animal minus docile existimatur, minorisve intellectus. s Non paruum esse eius intelligentiam.] Commendatio

ab intellectu, & animi magnitudine. s. Hostem suum araneum.] Araneus teximæ suæ incumbens, muscæ non tam reticulis, quàm arctus venatur: aliq; molitur, quæ longum nimis foret annotatione complecti. Sed qui p. ura cupiet de araneorû venatione siue aucupio, de telis, retibus, & castibus, legat Cæly Secundi Curionis, viri humanarum divinarumq; rerum scientia instructissimî, mihiq; amicissimî. Araneum libellam verè auctorem. u. Homerus pœtarum maximus.] Ab a. thortate Homeri, qui Iliad. 9. inter prælia deorum ac heroum muscæ improbitatem describit: cumq; hæc insectum ac acrem bellatorum Menelauum confert. Illa enim intrepide & alacriter homines & cibum alienum aggreditur, & agrè potest abigi:

Καὶ οἱ μύσες ἴδουσιν καὶ τοῦτον τὸν κάκον
 ἢ τὸν ἑσπέρωδον μύσκα πρὸς ἡρόδος αὐτοπρομάρτο
 ἰχθυὶ δὲ δακτυλῶν. — Idem alibi:

Atque illi muscæ vim inter præcordia misit,
 Quæ quamuis de pelle viri sit sæpe repulsa:
 Attiltat morsuta tamen. — Idem alibi:

— οἷς ὄρε μύττε
 πρὸς ἑσπερίαν, ἢ ἢ δὲ λέγειται ὕπνου: id est,
 — non secus atque genitrix

Muscæ arcet puero somno mulcente cubanti. Idem Græcorum & Trojanorum exercitus muscæ comparat inter sese decertantibus. Ea ratione Achilles & Agamemnon, illi vespe quædam maiores, aut crabrones, aut scarabei erunt. Sic etiam Hector & Aeneas, cæteri Græci & Troiani parvæ muscæ. Aegyptios verò impudentiam significantes, muscæ pinxisse tradit Orus. x. Adiectiuo.] Ab epitheto ἀδωρὸς enim, hoc est, asfiduas frequentesq; appellat. Il. β. Gregem. Il. α. y. Odruncata verò capite muscæ.] Reuiscencia muscærum. ? Digressa reuertitur.] Amplificas ab exemplo. A De Hermetimo Clazomenio.] Hermetimi Clazomenii anima à corpore discessus, & ad idem reditus: an hic fuerit ille qui introducitur cum Luciano disputator de heresibus & sectis, atque Stoicæ philosophiæ sectator fuit, nescio. B Ociosa & remissa.] Ab ocio victu & diæta. C Deambulansq; per mentas. Cognatio hominum cum hisdem * More Scytharum.]

rum.] Scythæ nullis certis sedibus videntur, sed vagi feruntur in
 plaustris. Eamq; ob causam regio feris abundat apud Q. CURT.
 libr. 7. rerum ab Alexandro gestarum, Scytharum legatus ad
 hunc modum loquitur: Scytharum solitudines Græcis etiam
 proverbijs audio eludi. Nos deserta & humano cultu vacua
 magis quam vrbes & opulentos agros sequimur. Horat. libr. 3.
 Carm. Od. 24.

Campestris melius Scythæ,

Quorum plaustra vagas ritè trahunt domos,

Vinum, & rigidi Getæ. Od. 35. libr. 1. profugos
 appellavit. Strabo à μασκωνίδαις est, in plaustris habitantes,
 tanquam in domibus. D. Ait verò fabula.] Metamorpho-
 sis musca. E. Endymionis.] Endymionem à Luna ada-
 marum fuisse, habes in Veneris & Lune dialogo, & in libr. 1.
 rerarum hist. F. Mulier quædam cognomento Mu-
 sca.] Nobilitas nominis. Terunt Muscam poetriam fuisse Ly-
 ricam, quæ & epigrammata scripserit, & Lyricos nomos. Cæ-
 l. 8. c. 1. Vide Suid. Hanc cum Corinna eandem pleriq; fuisse pu-
 tâverunt. Thespiaca fuit, quæ Lyricos versus ad lyram cooperavit
 ac suavissimè cecinit. Huius Lucianus meminuit. Fuerunt plu-
 res hoc nomine muscæ, hoc est, Græcè μῦσαι, duæ poetriæ Thespi-
 acæ illa, & altera Spartiatis, quæ hymnos in Apollinem & Dia-
 nam conscripsit: duæ porro non poetriæ, quarum vna famosa
 meretrix, altera Pythagoreæ. G. Musca Pythagoræ.]
 Musca, Pythagoræ filia. Suidas. H. Nascuntur & maxi-
 mæ.] Species muscarum. I. Possem etiam.] Apud
 epilogus per proverbiū, quod significat rem
 exiguam verbis astollere, atque
 amplificare.